

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 25ης Μαΐου 2000*

Στην υπόθεση T-77/95,

Union française de l'express (Ufex), πρώην Syndicat français de l'express international (SFEI), με έδρα το Roissy-en-France (Γαλλία),

DHL International, με έδρα το Roissy-en-France,

Service CRIE, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

May Courier, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από τους E. Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισίων, και J. Derenne, δικηγόρο Βρυξελλών και Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Schmitt, 7, Val Sainte Croix,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον R. Lyal, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον J.-Y. Art, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως SG (94) D/19144 της Επιτροπής, της 30ής Δεκεμβρίου 1994, περί απορρίψεως της καταγγελίας του Syndicat français de l'express international της 21ης Δεκεμβρίου 1990,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, Πρόεδρο, R. M. Moura Ramos και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 9ης Φεβρουαρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η παρούσα απόφαση εκδίδεται κατόπιν αναπομπής της υποθέσεως με απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-1341, στο εξής: αναιρετική απόφαση), με την οποία αναιρέθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 1997, T-77/95, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. ΙΙ-1, στο εξής: απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1997).

Το ιστορικό της διαφοράς και η προηγηθείσα της προσφυγής διαδικασία

- 2 Στις 21 Δεκεμβρίου 1990, το Syndicat français de l'express international (SFEI), νυν Union française de l'express (Ufex), επαγγελματική ένωση της οποίας μέλη είναι οι τρεις άλλες προσφεύγουσες, κατέθεσε στην Επιτροπή καταγγελία με σκοπό να διαπιστωθεί η παράβαση από τη Γαλλική Κυβέρνηση και τα γαλλικά ταχυδρομεία (poste française, στο εξής: Poste), ως επιχείρηση, ορισμένων κανόνων της Συνθήκης ΕΟΚ (νυν Συνθήκης ΕΚ, στο εξής: Συνθήκη) ιδίως σε θέματα ανταγωνισμού. Η καταγγελία αυτή συμπληρώθηκε αργότερα από τις προσφεύγουσες.
- 3 Βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης (νυν άρθρου 82 ΕΚ), οι προσφεύγουσες κατήγγειλαν την τεχνικοδιοικητική και εμπορική υποστήριξη την οποία παρείχε η Poste στη θυγατρική του, τη Société française de messageries internationales (στο εξής: SFMI), η οποία δραστηριοποιείται στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.
- 4 Όσον αφορά την τεχνικοδιοικητική υποστήριξη, οι προσφεύγουσες διαμαρτυρήθηκαν κατά της θέσεως στη διάθεση της SFMI της υποδομής της Poste, με

σκοπό τη συλλογή, διαλογή, μεταφορά, διανομή και παράδοση της αλληλογραφίας στον πελάτη, κατά της υπέρξεως προνομιακής διαδικασίας εκτελωνισμού, η οποία συνήθως επιφυλάσσεται στην Poste, και κατά της παροχής προνομιακών χρηματοοικονομικών όρων. Όσον αφορά την εμπορική υποστήριξη, οι προσφεύγουσες προέβλεπαν, αφενός, τη μεταφορά των περιουσιακών στοιχείων μιας επιχειρήσεως, όπως είναι η πελατεία και η δυνατότητα προσελκύσεως πελατείας, και, αφετέρου, τη διενέργεια από την Poste υπέρ της SFMI πράξεων προωθήσεως και διαφημίσεως.

Η καταχρηστική συμπεριφορά της Poste συνίστατο στην παροχή προς τη θυγατρική της εταιρία SFMI της δυνατότητας να επωφεληθεί από την υποδομή της, με ασυνήθιστα ευνοϊκούς όρους, προκειμένου η δεσπόζουσα θέση που η Poste κατείχε στην αγορά των βασικών υπηρεσιών ταχυδρομείου να επεκταθεί στη συναφή αγορά των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Η καταχρηστική αυτή πρακτική πήρε τη συγκεκριμένη μορφή διασταυρούμενων επιδοτήσεων υπέρ της SFMI.

Εξάλλου, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι, ενόψει των άρθρων 90 της Συνθήκης (νυν άρθρου 86 ΕΚ), 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 3, στοιχείο ζ', ΕΚ), 5 της Συνθήκης (νυν άρθρου 10 ΕΚ) και 86 της Συνθήκης, οι παράνομες μορφές συμπεριφοράς της Poste όσον αφορά την αρωγή που παρείχε προς τη θυγατρική της εταιρία οφείλονταν σε σειρά εντολών και οδηγιών του Γαλλικού Δημοσίου.

Στις 30 Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή έλαβε απόφαση απορριπτική της καταγγελίας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στο SFEI στις 4 Ιανουαρίου 1995.

Η απόφαση αυτή, υπό μορφή εγγράφου υπογεγραμμένου από τον K. Van Miert, μέλος της Επιτροπής, έχει ως εξής (η αρίθμηση των παραγράφων δεν παρατίθεται):

«Η Επιτροπή αναφέρεται στην καταγγελία που καταθέσατε στις υπηρεσίες της στις 21 Δεκεμβρίου 1990 και στην οποία επισυνάφθηκε αντίγραφο χωριστής καταγγελίας που υποβλήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1990 στο γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού. Οι

δύο καταγγελίες αφορούσαν τις παρεχόμενες από τα γαλλικά δημόσια ταχυδρομεία υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.

Στις 28 Οκτωβρίου 1994, οι υπηρεσίες της Επιτροπής σας απηύθυναν έγγραφο βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, στο οποίο σημειωνόταν ότι τα στοιχεία που συνελέγησαν κατά την εξέταση της υποθέσεως δεν παρείχαν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία σας ως προς τα ζητήματα που αφορούν το άρθρο 86 της Συνθήκης και με το οποίο κληθήκατε να υποβάλετε τα σχετικά σχόλιά σας.

Με τα σχόλιά σας της 28ης Νοεμβρίου 1994, εμμείνατε στην άποψή σας όσον αφορά την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεως της γαλλικής Poste και της SFMI.

Ως εκ τούτου, υπό το φως των σχολίων αυτών, η Επιτροπή σας γνωστοποιεί διά της παρούσης την τελική της απόφαση σχετικά με την από 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία σας όσον αφορά την κίνηση διαδικασίας βάσει του άρθρου 86.

Η Επιτροπή θεωρεί, για τους λόγους που εκτίθενται λεπτομερώς στο από 28 Οκτωβρίου 1994 έγγραφό της, ότι δεν υπάρχουν εν προκειμένω επαρκή στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι εξακολουθούν να υφίστανται οι φερόμενες παραβάσεις, ώστε να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην αίτησή σας. Συναφώς, τα από 28 Νοεμβρίου 1994 σχόλιά σας δεν προσκομίζουν κανένα νέο στοιχείο που να επιτρέπει στην Επιτροπή να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό, το οποίο στηρίζεται στην αιτιολογία που παρατίθεται κατωτέρω.

Αφενός, στο πράσινο βιβλίο σχετικά με την ανάπτυξη ενιαίας αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου καθώς και στις κατευθυντήριες γραμμές για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου [COM (93) 247 τελικό της 2ας Ιουνίου 1993] θίγονται, μεταξύ άλλων, τα κύρια ζητήματα που εγείρονται στην καταγγελία του

SFEI. Παρ' όλων ότi τα έγγραφα αυτά δεν περιέχουν παρά προτάσεις *de lege ferenda*, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κυρίως για να εκτιμηθεί αν η Επιτροπή χρησιμοποιεί προσηκόντως τους περιορισμένους πόρους της, και ιδίως αν οι υπηρεσίες της εργάζονται για την ανάπτυξη κανονιστικού πλαισίου σχετικά με το μέλλον της αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου, αντί να ερευνά εξ ιδίας πρωτοβουλίας τις ενδεχόμενες παραβάσεις που της γνωστοποιούνται.

Αφετέρου, η έρευνα που διεξήχθη, βάσει του κανονισμού 4064/89, σχετικά με την κοινή επιχείρηση (GD Net), την οποία συνέστησαν η TNT, η Poste και τέσσερα άλλα δημόσια ταχυδρομεία, οδήγησε την Επιτροπή να δημοσιεύσει την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991 στην υπόθεση IV/M.102. Με την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991, η Επιτροπή αποφάσισε να μην αντιταχθεί στη γνωστοποιηθείσα συγκέντρωση και να την κηρύξει συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά. Τόνισε όμως ιδιαίτερος ότi, όσον αφορά την κοινή επιχείρηση, "η σχεδιαζόμενη πράξη δεν δημιουργεί ή δεν ενισχύει μια δεσπόζουσα θέση που θα μπορούσε να εμποδίσει σημαντικά τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά ή σε μεγάλο τμήμα της".

Μερικά ουσιώδη σημεία της αποφάσεως αφορούσαν την επίπτωση που οι δραστηριότητες της πρώην SFMI μπορούσαν να έχουν στον ανταγωνισμό: η αποκλειστική πρόσβαση της SFMI στον εξοπλισμό της Poste περιορίστηκε στην ακτίνα δράσεώς της και επρόκειτο να παύσει δύο έτη μετά το πέρας της συγχωνεύσεως, κρατώντας την έτσι μακριά από οποιαδήποτε δραστηριότητα υπεργολαβίας της Poste. Οποιαδήποτε νομίμως παρεχόμενη από την Poste στη SFMI διευκόλυνση προσβάσεως έπρεπε να παρασχεθεί, καθ' όμοιον τρόπο, σε οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία δρώντα στην αγορά της ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, με τον οποίο θα συμβαλλόταν η Poste.

Η κατάληξη αυτή εναρμονίζεται πλήρως με τις προταθείσες για το μέλλον λύσεις που μας υποβάλατε στις 21 Δεκεμβρίου 1990. Είχατε ζητήσει να υποχρεωθεί η SFMI να καταβάλλει για τις υπηρεσίες των ΡΤΤ το ίδιο αντίτιμο που θα κατέβαλλε αν οι υπηρεσίες αυτές της παρείχοντο από ιδιωτική εταιρία, στην περίπτωση που η SFMI επιλέξει να συνεχίσει να χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες αυτές· να "δοθεί τέλος σε όλες τις ενισχύσεις και διακρίσεις" και να "προσαρμόσει η SFMI τις τιμές της σύμφωνα με την πραγματική αξία των υπηρεσιών που παρέχει η Poste".

Συνεπώς, είναι πρόδηλο ότι τα προβλήματα που προβάλλετε σχετικά με τον τωρινό και μελλοντικό ανταγωνισμό στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας έχουν επιλυθεί ικανοποιητικώς με τα μέτρα που ήδη έχει λάβει η Επιτροπή.

Αν φρονείτε ότι οι όροι που επιβλήθηκαν στην Poste στο πλαίσιο της υποθέσεως IV/M.102 δεν έχουν τηρηθεί, ιδίως δε στον τομέα της μεταφοράς και της διαφημίσεως, τότε σε σας απόκειται να προσκομίσετε — στο μέτρο του δυνατού — τις αποδείξεις και, ενδεχομένως, να υποβάλετε καταγγελία βάσει του άρθρου 3.2 του κανονισμού 17. Ωστόσο, φράσεις όπως “προς το παρόν τα τιμολόγια (εκτός ενδεχομένων εκπτώσεων) της SFMI παραμένουν σημαντικώς χαμηλότερα των τιμολογίων των μελών του SFΕΙ” (σ. 3 του από 28 Νοεμβρίου εγγράφου σας) ή “η Chronopost θέτει διαφημίσεις επί των φορητών των δημοσίων ταχυδρομείων” (έκθεση δικαστικού επιμελητή επισυναφθείσα στο έγγραφό σας) θα έπρεπε να στηρίζονται σε πραγματικά στοιχεία που να δικαιολογούν έρευνα από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

Οι ενέργειες στις οποίες προβαίνει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης έχουν ως στόχο τη διατήρηση πραγματικού ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Στην περίπτωση της κοινοτικής αγοράς των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας, λαμβανομένων υπόψη των όσων εκτέθηκαν λεπτομερώς ανωτέρω, χρειάζεται να προσκομιστούν νέα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με ενδεχόμενες παραβάσεις του άρθρου 86 ώστε να μπορέσει η Επιτροπή να δικαιολογήσει έρευνα σχετικά με τις εν λόγω δραστηριότητες.

Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν έχει υποχρέωση να εξετάζει ενδεχόμενες παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού που έλαβαν χώρα στο παρελθόν, αν ο μοναδικός στόχος ή η μοναδική συνέπεια της εξετάσεως αυτής είναι να εξυπηρετηθούν τα ατομικά συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η Επιτροπή δεν βλέπει συμφέρον για τη διεξαγωγή τέτοιας έρευνας βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης.

Για τους ανωτέρω λόγους, σας πληροφορώ ότι η καταγγελία σας απορρίπτεται.»

Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Μαρτίου 1995, οι προσφεύγουσες άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Με την απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1997, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη, αφού έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή ορθώς έθεσε στο αρχείο την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, επειδή η πρακτική, την οποία στηλίτευσε η καταγγελία αυτή, είχε σταματήσει μετά την κατάθεση της καταγγελίας.

Με την αναιρετική απόφαση, το Δικαστήριο αναιρέσε την απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1997, ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Όσον αφορά τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, το Δικαστήριο έκρινε μεταξύ άλλων το εξής (σκέψη 96): «το Πρωτοδικείο, κρίνοντας — χωρίς να επιβεβαιώσει ότι εξακριβώθηκε η μη εξακολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων [προκαλουμένων από την καταγγελθείσα πρακτική της Poste] και ότι, ενδεχομένως, τα αποτελέσματα αυτά δεν δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον — ότι η εξέταση καταγγελίας σχετικής με παρωχημένες παραβάσεις δεν στοιχεί προς το καθήκον που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή από τη Συνθήκη, αλλ' εξυπηρετεί ουσιαστικά τη διευκόλυνση των καταγγελλόντων να αποδεικνύουν την ύπαρξη σφάλματος προκειμένου να επιτυχάνουν επιδίκαση αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προσέδωσε εσφαλμένη έννοια στην αποστολή της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού».

- 13 Με τον δωδέκατο λόγο αναιρέσεως, προσήφθη στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε τον αντλούμενο από την κατάχρηση εξουσίας λόγο χωρίς να εξετάσει όλα τα προβληθέντα στοιχεία και ιδίως ένα έγγραφο που απηύθυνε ο Sir Leon Brittan στον Πρόεδρο της Επιτροπής, του οποίου την προσκόμιση αρνήθηκε να διατάξει το Πρωτοδικείο. Συναφώς, το Δικαστήριο έκρινε μεταξύ άλλων ότι (σκέψη 110): «το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να απορρίψει την αίτηση των αναιρεσειουσών να διατάξει την προσκόμιση εγγράφου προφανώς κρισίμου για τη λύση της διαφοράς για τον λόγο ότι το έγγραφο αυτό δεν υπάρχει στη δικογραφία και του οποίου ούτε καν η ύπαρξη επιβεβαιώνεται από κάποιο στοιχείο».

Διαδικασία κατόπιν της αναπομπής και αιτήματα των διαδίκων

- 14 Κατόπιν της αναπομπής της υποθέσεως εκ μέρους του Δικαστηρίου, οι διάδικοι, κατά το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατέθεσαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους.
- 15 Το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, ζήτησε από τις προσφεύγουσες να προσκομίσουν το έγγραφο του Sir Leon Brittan (βλ. ανωτέρω, σκέψη 13). Οι προσφεύγουσες συμμορφώθηκαν εμπροθέσμως προς την πρόσκληση αυτή.
- 16 Λόγω κωλύματος του δικαστή A. Potocki να προβεί στην εξέταση της υποθέσεως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου όρισε, στις 16 Οκτωβρίου 1999, άλλο δικαστή προς αντικατάστασή του. Με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1999, ορίστηκε νέος εισηγητής δικαστής.

7 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς να διατάξει αποδείξεις.

8 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 9ης Φεβρουαρίου 2000. Με την ευκαιρία αυτή, η Επιτροπή κατέθεσε επίσης αντίγραφο του εγγράφου του Sir Leon Brittan.

9 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση

- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

0 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή

- να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 21 Αναφερόμενες στα συμπεράσματα που προκύπτουν από την αναιρετική απόφαση, με την οποία το Δικαστήριο δέχθηκε δύο μόνον από τους δώδεκα λόγους αναιρέσεως, οι προσφεύγουσες, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, επικαλέστηκαν δύο κυρίως λόγους αναιρέσεως, που ανάγονται σε παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης και των κανόνων δικαίου που σχετίζονται με την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος αντιστοίχως. Επικουρικώς, ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 22 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει πρώτα τον λόγο αναιρέσεως που αντλείται από την παράβαση των κανόνων δικαίου σχετικά με την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 23 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων μιας παραβάσεως και η σοβαρότητά της δεν μπορούν να εκτιμηθούν παρά μόνον αν αποδειχθεί ότι η παράβαση αυτή όντως διαπράχθηκε. Υποστηρίζουν ότι ο τερματισμός της παραβάσεως δεν αποτελεί ορθό κριτήριο για την απόρριψη καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος (βλ. ιδίως τη σκέψη 95 της αναιρετικής αποφάσεως).
- 24 Αφενός, το άρθρο 86 της Συνθήκης αναφέρεται οπωσδήποτε σε παρελθούσες πράξεις (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση που κατέληξε στην έκδοση της αναιρετικής αποφάσεως, σημεία 68 και 71, και απόφαση της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψεις 179 και 180). Αν αρκούσε οι παράνομες πράξεις να ανήκουν στο παρελθόν για να αποφευχθεί η εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης, κάθε επιχείρηση ευρισκομένη σε δεσπόζουσα θέση θα μπορούσε να παύσει τις πρακτικές της προκειμένου να εξασφαλίσει το ατιμώρητο (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1994, T-83/91, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-755, σκέψη 29).

- 25 Αφετέρου, το άρθρο 86 της Συνθήκης αναφέρεται στις παραβάσεις και τα αποτελέσματά τους. Ο τεματισμός των εν λόγω πράξεων δεν θα μπορούσε, επομένως, να αποκαταστήσει την διαταραχθείσα εξ αιτίας τους ισορροπία στον τομέα του ανταγωνισμού. Η Επιτροπή οφείλει να εξετάσει αν αυτός ο τεματισμός των πράξεων συνεπάγεται και άρση των περιοριστικών του ανταγωνισμού συνεπειών τους, διότι άλλως θα εξακολουθούσε να υφίσταται κατάσταση νοθευμένου ανταγωνισμού.
- 26 Από τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως προκύπτει ότι οι συνέπειες των καταγγελθεισών παραβάσεων και η σοβαρότητά τους εξακολουθούν να υφίστανται. Η εξακολούθηση των συνεπειών προκύπτει από το τμήμα της αγοράς που η SFMI απέκτησε, εντός διετίας, και διατήρησε, χάρις στις παράνομες σταυροειδείς επιδοτήσεις που της χορήγησε η Poste. Θίγεται, επομένως, η δομή του ανταγωνισμού. Όσον αφορά τη σοβαρότητα των καταγγελθεισών παραβάσεων, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι παραβάσεις διήρκεσαν από το 1986 μέχρι το 1991 και παραπέμπουν σε πολλές εκθέσεις εμπειρογνομόνων (έκθεση Baxton του 1990, έκθεση RSV του Μαΐου 1993 και έκθεση Bain του 1996), οι οποίοι προσδιόρισαν αριθμητικώς τη σοβαρότητα των παραβάσεων. Εξάλλου, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η κοινοτική διάσταση της οικείας αγοράς (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση που κατέληξε στην έκδοση της αναιρετικής αποφάσεως, σημείο 79).
- 27 Υπό τις συνθήκες αυτές, αν η Επιτροπή είχε προβεί στους ελέγχους που ζήτησε το Δικαστήριο με την αναιρετική απόφαση, θα είχε οπωσδήποτε καταλήξει στην ύπαρξη κοινοτικού συμφέροντος.
- 28 Τέλος, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η επιδίκαση αποζημιώσεως εκ μέρους εθνικού δικαστηρίου στην επιχείρηση που εθίγη από παράνομες πρακτικές δεν είναι δυνατόν, αφεαυτής, να αποκαταστήσει την ισορροπία του ανταγωνισμού. Πράγματι, οι ενέργειες της Επιτροπής αποσκοπούσαν στη διατήρηση ανόθευτου ανταγωνισμού, γεγονός που ανταποκρίνεται στην προστασία του γενικού συμφέροντος. Η επιδίκαση αποζημιώσεως σκοπεί, αντιθέτως, στην προστασία των ατομικών συμφερόντων των ανταγωνιστών (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση που κατέληξε στην έκδοση της αναιρετικής αποφάσεως, σημεία 73 και 74). Εξάλλου, το ποσό των αποζημιώσεων που η Poste οφείλει στις προσφεύγουσες δεν έχει καμία σχέση με το ποσό των παρανόμων διασταυρουμένων επιδοτήσεων τις οποίες η SFMI πρέπει να αποδώσει στην Poste. Μόνο η εν λόγω αποζημίωση, και όχι η αποκατάσταση της προκληθείσας ζημίας, είναι ικανή να αποκαταστήσει τον ανόθευτο ανταγωνισμό.

- 29 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η συλλογιστική των προσφευγουσών στηρίζεται σε ασφαλή ερμηνεία της αναιρετικής αποφάσεως.
- 30 Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, μία διοικητική απόφαση περί απορρίψεως καταγγελίας είναι παράνομη, όταν στηρίζεται αποκλειστικά στη διαπίστωση ότι έπαυσε η πρακτική που κατήγγειλε ο καταγγέλλων και όταν δεν εξετάζει την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αποτελεσμάτων και τη σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως. Τούτο, όμως, δεν συμβαίνει στην περίπτωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 31 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο τερματισμός των αντιθέτων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών δεν αποτελεί από μόνος του λόγο δικαιολογούντα την απόρριψη μιας καταγγελίας. Συγκεκριμένα, η εξακολούθηση των περιοριστικών του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη συνέχιση της έρευνας ως προς παρελθούσα παράβαση. Η Επιτροπή διαθέτει, πάντως, ένα περιθώριο εκτιμήσεως, υπό την έννοια ότι σ' αυτήν απόκειται να εκτιμήσει αν η σοβαρότητα των αποτελεσμάτων δικαιολογεί τη συνέχιση της έρευνας. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να θεωρήσει στην παρούσα υπόθεση ότι ο τερματισμός πρακτικής φερομένης ως αντίθετης προς τη Συνθήκη αίρει από μόνος του πλήρως κάθε συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας.
- 32 Εν προκειμένω, η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος θα προέκυπτε, ιδίως, από τη διαπίστωση ότι τα μέτρα που θεσπίστηκαν επ' ευκαιρία της «υποθέσεως GD Net» κατέστησαν δυνατή την επίλυση των σχετικών με τον υφιστάμενο και μελλοντικό ανταγωνισμό στον οικείο τομέα προβλημάτων. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι καταγγελθείσες πρακτικές συνιστούσαν καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως την εποχή που τέθηκαν σε εφαρμογή, δεν θα είχαν εμποδίσει την ανάπτυξη ανόθευτου ανταγωνισμού στον εν λόγω τομέα. Δεν είναι, επομένως, δυνατό να πρόσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν εξέτασε την ενδεχόμενη εξακολούθηση των περιοριστικών του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων των καταγγελλθεισών πρακτικών.
- 33 Ο συνυπολογισμός της εξακολουθήσεως των εν λόγω αποτελεσμάτων προκύπτει επίσης από τη μνηεία, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι μοναδικό αντικείμενο ή

αποτέλεσμα της εξετάσεως της καταγγελίας θα ήταν η εξυπηρέτηση των ατομικών συμφερόντων των διαδίκων. Πράγματι, το συμπέρασμα αυτό καταδεικνύει ότι η Επιτροπή θεώρησε, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που της ανακοινώθηκαν, ότι οι καταγγελθείσες πρακτικές δεν παρήγαν πλέον επαρκή αποτελέσματα επί του ανταγωνισμού ώστε να δικαιολογούν κοινοτικό συμφέρον για τη συνέχιση της έρευνας.

34 Εξάλλου, η Επιτροπή, στις 28 Οκτωβρίου 1994, επισήμανε στις προσφεύγουσες ότι τα προβλήματα υφισταμένου και μελλοντικού ανταγωνισμού που κατήγγειλαν είχαν επιλυθεί. Απαντώντας, οι προσφεύγουσες ουδένα τεκμηριωμένο πραγματικό στοιχείο παρουσίασαν, ικανό να αποδείξει ότι οι εν λόγω πρακτικές συνεχίζονταν ή εξακολουθούσαν να προκαλούν συνέπειες, γεγονός που θα δικαιολογούσε τη συνέχιση της έρευνας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Νοεμβρίου 1997, T-224/95, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2215, σκέψεις 62 έως 64).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

35 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι αυτός ο λόγος αναιρέσεως εγείρει, κατ' ουσίαν, το ζήτημα αν η Επιτροπή τήρησε τις υποχρεώσεις της στο πλαίσιο της εξετάσεως της καταγγελίας που της υπέβαλαν οι προσφεύγουσες.

36 Οι υποχρεώσεις της Επιτροπής, οσάκις αυτή επιλαμβάνεται καταγγελίας κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001,

σ. 25) έχουν προσδιοριστεί με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, επιβεβαιωθείσα εσχάτως με την αναιρετική απόφαση (σκέψεις 86 επ.).

- 37 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες, προκειμένου να εκτιμήσει αν τα εν λόγω στοιχεία αποκαλύπτουν συμπεριφορά ικανή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της κοινής αγοράς και να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 79). Επιπλέον, οι καταγγέλλοντες δικαιούνται να γνωρίζουν την τύχη της καταγγελίας τους με υποκειμένη σε ένδικη προσφυγή απόφαση της Επιτροπής (αναιρετική απόφαση, σκέψη 86, και η παρατιθέμενη νομολογία).
- 38 Ωστόσο, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να διεξαγάγει έρευνα ή να λάβει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή όχι της παραβάσεως που προβάλλουν οι καταγγέλλοντες παρά μόνον αν η καταγγελία εμπίπτει στις αποκλειστικές αρμοδιότητές της. Άλλως έχει, όμως, η κατάσταση στην παρούσα υπόθεση, που αφορά την εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης, την αρμοδιότητα για την οποία μοιράζονται από κοινού η Επιτροπή και οι εθνικές αρχές (αναιρετική απόφαση, σκέψη 87, προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 90, απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψεις 59 και 61, καθώς και την παρατιθέμενη νομολογία, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Δεκεμβρίου 1999, T-198/98, Micro Leader Business κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3989, σκέψη 27).

- 39 Πράγματι, η Επιτροπή, στην οποία έχει ανατεθεί με το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 85, παράγραφος 1, ΕΚ) η αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των αρχών που καθορίζονται στα άρθρα 85 της Συνθήκης (νυν άρθρο 81 ΕΚ) και 86 της Συνθήκης, καλείται να καθορίζει και να θέτει σε εφαρμογή τους στόχους της κοινοτικής πολιτικής ανταγωνισμού. Για να

εκτελεί αποτελεσματικά την αποστολή αυτή, η Επιτροπή υποχρεούται να προσδίδει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας στις καταγγελίες που της υποβάλλονται (αναιρετική απόφαση, σκέψη 88).

40 Συνεπώς, η Επιτροπή μπορεί όχι μόνο να ορίζει τη σειρά κατά την οποία γίνεται η εξέταση των καταγγελιών, αλλά και να απορρίπτει μια καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει ικανό κοινοτικό συμφέρον για να προχωρήσει η εξέταση της υποθέσεως (προαναφερθείσα απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1995, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 60).

41 Τέλος, προκειμένου να εκτιμηθεί το κοινοτικό συμφέρον που υπάρχει προς συνέχιση της εξέτασεως μιας υποθέσεως, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της τις συγκεκριμένες περιστάσεις και, ιδίως, να σταθμίσει τη σημασία της βλάβης την οποία είναι ικανή να επιφέρει η προσαπτόμενη συμπεριφορά στη λειτουργία της κοινής αγοράς με την πιθανότητα να μπορέσει να αποδειχθεί η τέλεση παραβάσεως και την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1999, T-189/95, T-39/96 και T-123/96, SGA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-3587, σκέψη 52, και της 21ης Ιανουαρίου 1999, T-185/96, T-189/96 και T-190/96, Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 46, και προαναφερθείσες αποφάσεις Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 86, και Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 62).

42 Η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του βαθμού προτεραιότητας δεν είναι, ωστόσο, απεριόριστη (αναιρετική απόφαση, σκέψεις 89 έως 95). Έτσι, η Επιτροπή υπέχει υποχρέωση αιτιολογήσεως όταν αρνείται να δώσει συνέχεια στην εξέταση καταγγελίας, η δε αιτιολογία αυτή πρέπει να είναι αρκούντως ακριβής και λεπτομερής ώστε να μπορεί το Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της εξουσίας να καθορίζει προτεραιότητες. Ο έλεγχος αυτός αποσκοπεί στο να ελεγχθεί αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και αν εκδόθηκε κατά πλάνη περί το δίκαιο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατά κατάχρηση εξουσίας (προαναφερθείσες αποφάσεις Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 80, SGA κατά Επιτροπής, σκέψη 41, και Micro Leader Business κατά Επιτροπής, σκέψη 27).

43 Εξάλλου, το Δικαστήριο υπογράμμισε, στην αναιρετική απόφαση (σκέψη 92), ότι η Επιτροπή δεν μπορεί, όταν καθορίζει προτεραιότητες κατά την επεξεργασία των καταγγελιών των οποίων έχει επιληφθεί, να θεωρεί ότι αποκλείονται εκ των προτέρων από το πεδίο δράσεώς της ορισμένες καταστάσεις που εμπίπτουν στην αποστολή που της έχει ανατεθεί από τη Συνθήκη. Το Δικαστήριο στη συνέχεια έκρινε συναφώς τα εξής:

«93 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή υποχρεούται να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια και τη σημασία των καταγγελθεισών παραβιάσεων καθώς και την επίπτωσή τους στην κατάσταση του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας.

94 Όταν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν μετά τον τερματισμό των πρακτικών που τα προκάλεσαν, η Επιτροπή παραμένει συνεπώς αρμόδια, βάσει των άρθρων 2, 3, στοιχείο ζ', και 86 της Συνθήκης, να αναλαμβάνει δράση για την εξάλειψή τους ή τη θέση τους σε αδράνεια (βλ., συναφώς, απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1973, 6/72, *Europemballage* και *Continental Can* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 445, σκέψεις 24 και 25).

95 Συνεπώς, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές έπαψαν, για να αποφασίσει να θέσει στο αρχείο καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος χωρίς να έχει εξακριβώσει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν και αν, ενδεχομένως, η σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον.

96 Ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας — χωρίς να επιβεβαιώσει ότι εξακριβώθηκε η μη εξα-

κολούθηση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συνεπειών και ότι, ενδεχομένως, τα αποτελέσματα αυτά δεν δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία κοινοτικό συμφέρον — ότι η εξέταση καταγγελίας σχετικής με παρωχημένες παραβάσεις δεν στοιχεί προς το καθήκον που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή από τη Συνθήκη, αλλ' εξυπηρετεί ουσιαστικά τη διευκόλυνση των καταγγελλόντων να αποδεικνύουν την ύπαρξη σφάλματος προκειμένου να επιτυγχάνουν επιδίκαση αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προσέδωσε εσφαλμένη έννοια στην αποστολή της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού.»

44 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή, στην οποία το SFIE υπέβαλε καταγγελία περί παραβάσεων του άρθρου 86 της Συνθήκης, ήταν υποχρεωμένη να εκτιμήσει, με βάση όλα τα συλλεγένητα πραγματικά και νομικά στοιχεία, τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων καθώς και την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους, και μάλιστα ακόμη και αν οι φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές έπαυσαν από της υποβολής της καταγγελίας.

45 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή όφειλε, ιδίως, να εξετάσει αν ο τερματισμός των καταγγελλθεισών πρακτικών συνεπαγόταν οπωσδήποτε την οριστική εξαφάνιση των προβληθεισών στρεβλώσεων του ανταγωνισμού ή αν εξακολουθούσε να υφίσταται διατάραξη της ισορροπίας στον ανταγωνισμό, και συγκεκριμένα αν η SFMI διατηρούσε τη θέση της, την οποία απέκτησε με πρακτικές φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή όφειλε να βεβαιωθεί για την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αντιθέτων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων των εν λόγω πρακτικών στην οικεία αγορά.

46 Επιβάλλεται η εξέταση του αν η προσβαλλόμενη απόφαση πληροί τις προαναφερθείσες προϋποθέσεις.

47 Στην απόφαση αυτή, κατόπιν υπομνήσεως των διαφόρων σταδίων της διοικητικής διαδικασίας, η Επιτροπή τονίζει ότι δεν υφίστανται επαρκή στοιχεία αποδεικνύοντα ότι οι παραβάσεις εξακολουθούν να υφίστανται, ώστε να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία (παράγραφος 5). Προς στήριξη αυτού του συμπεράσματος, η

Επιτροπή παραπέμπει στο πράσινο βιβλίο σχετικά με την ανάπτυξη της ενιαίας αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου καθώς και στις κατευθυντήριες γραμμές για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου. Υπογραμμίζει ότι «τα έγγραφα αυτά περιέχουν απλώς προτάσεις *de lege ferenda*» για τη διαμόρφωση «κανονιστικού πλαισίου σχετικά με το μέλλον της αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου» (παράγραφος 6).

48 Η Επιτροπή στηρίζεται, εξάλλου, στην «απόφαση GD Net» της 2ας Δεκεμβρίου 1991, με την οποία κηρύχθηκε συμβατή με την κοινή αγορά η εκ μέρους ορισμένων δημοσίων ταχυδρομείων, μεταξύ των οποίων και η Poste, η δημιουργία κοινής επιχείρησης δραστηριοποιούμενης στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας (παράγραφος 7). Απαριθμούνται μερικά σημεία αυτής της απόφασης, συγκεκριμένα ο περιορισμός της αποκλειστικής προσβάσεως της SFMI στον εξοπλισμό της Poste, προσβάσεως η οποία έπρεπε να παύσει «δύο έτη μετά το πέρας της συγχωνεύσεως», και η υποχρέωση της Poste να παράσχει σε οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία του οικείου τομέα, με τον οποίο θα συμβαλλόταν η Poste, διευκόλυνση προσβάσεως αντίστοιχη με αυτή που παρασχέθηκε στην SFMI (παράγραφος 8). Η Επιτροπή υπογραμμίζει, στη συνέχεια, ότι «η κατάληξη αυτή εναρμονίζεται πλήρως με τις λύσεις για το μέλλον που πρότεινε το SFEI» (παράγραφος 9).

49 Στο στάδιο αυτό της ανάλυσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ούτε οι προαναφερθείσες παράγραφοι της προσβαλλομένης απόφασης ούτε, εξάλλου, η «απόφαση GD Net» αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή εκτίμησε τη σοβαρότητα και τη διάκριση των προβαλλομένων στην καταγγελία παραβάσεων καθώς και την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους. Η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά, πράγματι, μόνον τη μελλοντική ανάπτυξη της οικείας αγοράς, την οποία η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ανέλυσε στο πράσινο βιβλίο, τις κατευθυντήριες γραμμές και την «απόφασή της GD Net».

50 Υπό τις συνθήκες αυτές, η παράγραφος 10 της προσβαλλομένης απόφασης, η οποία παρουσιάζεται ως συμπέρασμα και κατά την οποία «συνεπώς, [...] τα προβλήματα [...] σχετικά με τον τωρινό και μελλοντικό ανταγωνισμό στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας έχουν επιλυθεί ικανοποιητικώς με τα μέτρα που ήδη έχει λάβει η Επιτροπή», πρέπει να θεωρηθεί ως μη τεκμηριωμένος

ισχυρισμός. Δεδομένου ότι οι εννέα πρώτες παράγραφοι της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρονται, κατ' ουσίαν, μόνο στη μελλοντική ανάπτυξη της οικείας αγοράς, ουδεμία διαπίστωση σχετική με τον «τωρινό ανταγωνισμό» μπορούν να στηρίξουν.

51 Η εκ μέρους της Επιτροπής τήρηση των υποχρεώσεων που υπέχει στο πλαίσιο της εξετάσεως της καταγγελίας δεν προκύπτει ούτε από τις υπόλοιπες παραγράφους της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες η Επιτροπή αρκείται στη μινεία της δυνατότητας των καταγγελλουσών να υποβάλουν νέα καταγγελία στην περίπτωση που θα εκτιμούσαν ότι οι όροι που επιβλήθηκαν στην Poste με την «απόφαση GD Net» δεν έχουν τηρηθεί (παράγραφος 11) και να προσκομίσουν νέα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με ενδεχόμενες παραβάσεις του άρθρου 86 της Συνθήκης (παράγραφος 12).

52 Καθίσταται, επομένως, σαφές ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εκτιμήσει, εν προκειμένω, τη σοβαρότητα και τη διάρκεια των προβαλλομένων παραβάσεων καθώς και την ενδεχόμενη εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους. Η Επιτροπή, τέλος, θεωρώντας ότι δεν έχει υποχρέωση να εξετάζει ενδεχόμενες παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού που έλαβαν χώρα στο παρελθόν, αν ο μοναδικός στόχος ή η μοναδική συνέπεια της εξετάσεως αυτής είναι να εξυπηρετηθούν τα ατομικά συμφέροντα των ενδιαφερομένων (παράγραφος 13), παρέβη, εν προκειμένω, το καθήκον της στον τομέα του ανταγωνισμού, που δεν είναι, βεβαίως, να εξετάσει αν συντρέχουν οι όροι αποκαταστάσεως οικονομικών ζημιών που φέρεται ότι υπέστησαν μία ή ορισμένες επιχειρήσεις, αλλά να εξασφαλίσει, κατόπιν της καταγγελίας που υπέβαλε οργανισμός εκπροσώπων το σύνολο σχεδόν των Γάλλων ιδιωτών επιχειρηματιών που δραστηριοποιούνται στην οικεία αγορά, συνθήκες ανόθευτου ανταγωνισμού.

53 Από την παρούσα ανάλυση προκύπτει, επομένως, ότι η Επιτροπή, θέτοντας στο αρχείο την καταγγελία, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, βάσει των στοιχείων που εκτίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει στο πλαίσιο της εξετάσεως μιας καταγγελίας για καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως.

54 Δεδομένου ότι οι εκπρόσωποι της Επιτροπής βεβαίωσαν, ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι η εκτίμηση των προβαλλομένων παραβάσεων και της ενδεχομένης εξα-

κολουθήσεως των αποτελεσμάτων τους έλαβε πράγματι χώρα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι δηλώσεις αυτές δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την ορθότητα της ανάλυσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, όπως πραγματοποιήθηκε ανωτέρω. Πράγματι, μια απόφαση πρέπει να είναι αυτάρκης και η αιτιολογία της δεν μπορεί να προκύπτει από γραπτές ή προφορικές εξηγήσεις που δίδονται εκ των υστέρων, ενώ ήδη αποτελεί αντικείμενο προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (βλ., για παράδειγμα, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1996, T-16/91 RV, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1827, σκέψη 45, και, αναλογικά, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 2000, T-188/98, Kuijter κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-1959, σκέψεις 38 και 43).

- 55 Επομένως, πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί ο λόγος αναιρέσεως που αφορά παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης και ο επικουρικός προβληθείς λόγος αναιρέσεως περί καταχρήσεως εξουσίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 56 Η απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 1997, με την οποία οι προσφεύγουσες καταδικάσθηκαν στα δικαστικά έξοδα, ακυρώθηκε. Με την αναιρετική απόφαση, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα. Απόκειται, επομένως, στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί, με την παρούσα απόφαση, επί του συνόλου των δικαστικών εξόδων που αντιστοιχούν στις διάφορες διαδικασίες.
- 57 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Εν προκειμένω, επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε και οι προσφεύγουσες ζήτησαν την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Ακυρώνει την απόφαση SG (94) D/19144 της Επιτροπής, της 30ής Δεκεμβρίου 1994, περί απορρίψεως της καταγγελίας του Syndicat français de l'express international (SFEI), νυν Union française de l'express (Ufex), της 21ης Δεκεμβρίου 1990.**

- 2) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της και το σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.**

Pirrung

Moura Ramos

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Μαΐου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Pirrung